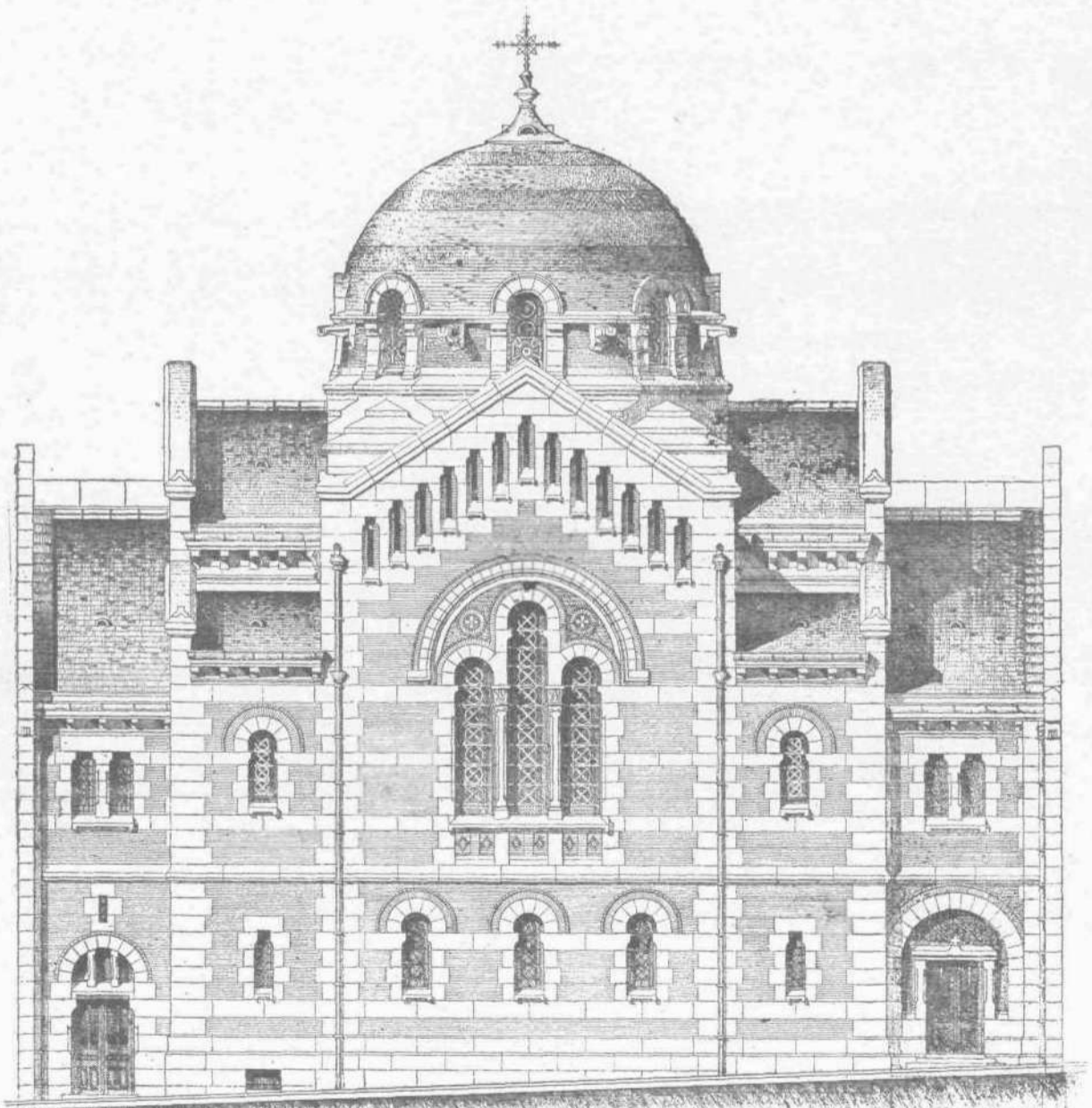

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΘΗΝΑΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΑΘΗΝΑΙ 16 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1895 6 ΕΚΔΙΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΚΑΙΜΑΣ ΟΥ ΔΩΚ • ΚΥΡΙΑ ΠΡΟΣΟΨΙΣ • *Leifer*
 »ΑΓΙΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ« ΕΛΛΗΝ-ΝΑΟΣ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ • ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝ Ε. VAUDREMER

ΕΓΧΑΙΝΙΑΣΘΕΙΣ ΤΗΝ 10 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1895

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΝΑΟΣ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

Μεγαλοπρεπώς ετελεσθήσαν τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐν Παρισίοις τὰ ἐπισημὰ τοῦ ἐμπροσθεν εἰκονιζομένου ναοῦ...

Κατὰ τὴν τελετὴν τῶν ἑγκαινῶν ἐπρωτοστάτει ὁ ἐν Παρισίῳ ἀρχιεπίσκοπος...

Ἡ δαπάνη τῆς οἰκοδομῆς τοῦ λαμπροῦ τούτου κτιρίου ἀνέβη εἰς τρία ἑκατομμύρια φράγκων...

Εἰς τὴν προσοψὴν τοῦ ναοῦ ἐτέθη ἡ ἐξῆς ἀναμνηστικὴ ἐπιγραφή:

Ἐν ἔτει 1890, τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότατος τῦ Βασιλέως Γεωργίου Βασιλείουτος ἐν Ἑλλάδι καὶ τοῦ Σαυλ Καρλόδοντος προέδρου τῆ Γαλλικῆς Δημοκρατίας...

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἀσχίσωμεν τὴν χρονολογίαν μας ἀπὸ τῶν ἀσίων γεγονότων. Ἡ Α.Μ. ὁ βασιλεὺς Γεώργιος συνεπλήρωσε κατὰ τὴν ἐβδομάδα τούτην τὴν πεντηκονταετηρίδα τῆς ἡλικίας του...

Ἡ ἡμέρα αὐτῆ τῶν γενεθλίων τοῦ Βασιλέως ἐσημειώθη καὶ δι' ἄλλου ἐπισημοῦ γεγονότος. Μετὰ τὴν συνῆθη αὐτοῦ διπλωματικῆν ἐπιτηδεύματα ὁ βασιλεὺς Γεώργιος...

Ἡ ἡμέρα αὐτῆ τῶν γενεθλίων τοῦ Βασιλέως ἐσημειώθη καὶ δι' ἄλλου ἐπισημοῦ γεγονότος. Μετὰ τὴν συνῆθη αὐτοῦ διπλωματικῆν ἐπιτηδεύματα ὁ βασιλεὺς Γεώργιος...

Σημειωτέον ὅτι τὸ κατώτατον παράσημον τοῦ ἀργυροῦ σταυροῦ ἔλαβεν ὁ κ. Δηλιγιάννης κατὰ τὸ 1854, ὅτε, τμηματάρχης ὢν, ἐμεῖνεν εἰς τὴν θέσιν τοῦ καὶ δὲν ἐδοκίμασεν ὡς οἱ ἄλλοι ἀνώτεροι ὑπάλληλοι...

ΕΠΑΡΧΙΩΤΟΥ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΟΛΥΜΠΟΝΤΟΥ ΤΗΣ ΟΛΥΜΠΟΝΙΚΗΣ

Χίλιες, μυριάδες, ἀπὸ τὰς τέσσαρας χιλιάδας τοῦ κόσμου προσελθόντες, πρόθυμοι καὶ συγκινηθέντες καὶ εὐλαβεῖς εἰς τὸ ἔκπληρον προσκύνημα τῆς ἀναγνωριμένης Ὀλυμπιακῆς Ἑλλάδος...

Ὅποια ἰερὰ δι' ἡμᾶς εὐχαρίστησις! Ὅποια θεῖα συγκίνησις δονοῦσα τὰ μυρία μέχρι δακρύων γλυκυτάτων! Ὅποιοι ἐνθουσιασμοὶ συμβαλλόντες εἰς τὴν εὐγενεστέραν, τὴν ὑψηλότεραν, τὴν θειοτέραν ἐξιδανικεῖσιν τῆς ἡλικίας μας ὑπερηφανείας!

Ἦδη ἀπὸ τὰ περιβλεπτά θρονία τῶν Ἑλληνικῶν τὸ σύθημα εἶδθη. Ὑπερήφανοι καὶ συγκινηθέντες οἱ ἀγωνισταί, ὁλοὶ εὐσταθεῖς καὶ ἀπαρτῶντες, ὅλοι ρωμαεῖοι καὶ εὐμελεῖς κατέρχοντες ἐπὶ τὴν κοινίστραν...

ΤΑ ΟΛΥΜΠΙΑ

ἤγας, ἀδιάπτωτος τὸν ἡμεῖν ὄρανον τῆς περιλήτου Ἀττικῆς... Ἄλλ' ἰδὲ ἀήνη; ἔκει εἰς τὰς τάξεις τῶν προκλινομένων ἀγωνιστῶν, πολλὸν γέροντα, παρρηγιῶν καὶ λαμβάνοντα θέσιν ἐν αὐτοῖς...

Ἐπὶ ὧρας μετὰ περιεργάζετο. Νηπιώδης, παιδαριώδης; εἰς τὰς ἐρωτήσεις του, ἀρελίστατος, μετὰ καρότιον, ὡς ἐν τῷ χωρίῳ του τυρὶ, ἀπαλοτάτην, εὐμάλκτον, ἀνθηροτάτην, νεανικοτάτην—καρότιον μόλις εἰκασταῖος νεανίου...

Ἐπὶ ὧρας μετὰ περιεργάζετο. Νηπιώδης, παιδαριώδης; εἰς τὰς ἐρωτήσεις του, ἀρελίστατος, μετὰ καρότιον, ὡς ἐν τῷ χωρίῳ του τυρὶ, ἀπαλοτάτην, εὐμάλκτον, ἀνθηροτάτην, νεανικοτάτην—καρότιον μόλις εἰκασταῖος νεανίου...

Ἐπὶ ὧρας μετὰ περιεργάζετο. Νηπιώδης, παιδαριώδης; εἰς τὰς ἐρωτήσεις του, ἀρελίστατος, μετὰ καρότιον, ὡς ἐν τῷ χωρίῳ του τυρὶ, ἀπαλοτάτην, εὐμάλκτον, ἀνθηροτάτην, νεανικοτάτην—καρότιον μόλις εἰκασταῖος νεανίου...

ΤΑ ΟΛΥΜΠΙΑ

ἤγας, ἀδιάπτωτος τὸν ἡμεῖν ὄρανον τῆς περιλήτου Ἀττικῆς... Ἄλλ' ἰδὲ ἀήνη; ἔκει εἰς τὰς τάξεις τῶν προκλινομένων ἀγωνιστῶν, πολλὸν γέροντα, παρρηγιῶν καὶ λαμβάνοντα θέσιν ἐν αὐτοῖς...

Ἐπὶ ὧρας μετὰ περιεργάζετο. Νηπιώδης, παιδαριώδης; εἰς τὰς ἐρωτήσεις του, ἀρελίστατος, μετὰ καρότιον, ὡς ἐν τῷ χωρίῳ του τυρὶ, ἀπαλοτάτην, εὐμάλκτον, ἀνθηροτάτην, νεανικοτάτην—καρότιον μόλις εἰκασταῖος νεανίου...

Ἐπὶ ὧρας μετὰ περιεργάζετο. Νηπιώδης, παιδαριώδης; εἰς τὰς ἐρωτήσεις του, ἀρελίστατος, μετὰ καρότιον, ὡς ἐν τῷ χωρίῳ του τυρὶ, ἀπαλοτάτην, εὐμάλκτον, ἀνθηροτάτην, νεανικοτάτην—καρότιον μόλις εἰκασταῖος νεανίου...

Ἐπὶ ὧρας μετὰ περιεργάζετο. Νηπιώδης, παιδαριώδης; εἰς τὰς ἐρωτήσεις του, ἀρελίστατος, μετὰ καρότιον, ὡς ἐν τῷ χωρίῳ του τυρὶ, ἀπαλοτάτην, εὐμάλκτον, ἀνθηροτάτην, νεανικοτάτην—καρότιον μόλις εἰκασταῖος νεανίου...

ΤΑ ΟΛΥΜΠΙΑ

ἤγας, ἀδιάπτωτος τὸν ἡμεῖν ὄρανον τῆς περιλήτου Ἀττικῆς... Ἄλλ' ἰδὲ ἀήνη; ἔκει εἰς τὰς τάξεις τῶν προκλινομένων ἀγωνιστῶν, πολλὸν γέροντα, παρρηγιῶν καὶ λαμβάνοντα θέσιν ἐν αὐτοῖς...

Ἐπὶ ὧρας μετὰ περιεργάζετο. Νηπιώδης, παιδαριώδης; εἰς τὰς ἐρωτήσεις του, ἀρελίστατος, μετὰ καρότιον, ὡς ἐν τῷ χωρίῳ του τυρὶ, ἀπαλοτάτην, εὐμάλκτον, ἀνθηροτάτην, νεανικοτάτην—καρότιον μόλις εἰκασταῖος νεανίου...

Ἐπὶ ὧρας μετὰ περιεργάζετο. Νηπιώδης, παιδαριώδης; εἰς τὰς ἐρωτήσεις του, ἀρελίστατος, μετὰ καρότιον, ὡς ἐν τῷ χωρίῳ του τυρὶ, ἀπαλοτάτην, εὐμάλκτον, ἀνθηροτάτην, νεανικοτάτην—καρότιον μόλις εἰκασταῖος νεανίου...

Ἐπὶ ὧρας μετὰ περιεργάζετο. Νηπιώδης, παιδαριώδης; εἰς τὰς ἐρωτήσεις του, ἀρελίστατος, μετὰ καρότιον, ὡς ἐν τῷ χωρίῳ του τυρὶ, ἀπαλοτάτην, εὐμάλκτον, ἀνθηροτάτην, νεανικοτάτην—καρότιον μόλις εἰκασταῖος νεανίου...

Τοῦ ὑπεσφῆθην μόνον, ἀπ' οὗ τοῦ ἀνεπτυξίαν, ὑπὸ μεγίστην γεωμετρικῶς ἀξιοῦσαν ἐκπληξίν, τὰ κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, νὰ τὸν συνδεῖται ἐκεῖ ἐπάνω καὶ ἀγωνιστῆ... μετὰ τῶν ἄλλων... Ἐδέχθη μετὰ παιδικῆς ἀρελείας καὶ χαρᾶς... Μετ' ἐρώτησεν ἂν θὰ χορεύουν καὶ τί βραβεῖο θὰ παίρνουν ἐκεῖ οἱ καλοὶ οἱ χοροστῆδες... Ἐκτοσε κατῆλθε δις ἡ τρίς ἀπὸ τὰ ὀρεινὰ καὶ μακρινὰ του λημέρια πρὸς ἐπισκεψῆν μου... Ἐρχεται πάντοτε μετὰ τὴν παιδικὴν του χαρὰν καὶ ἀρελείαν, ἀνυπομονῶν νὰ με ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ προσδοκωμένου ταξιδίου μας... Πότε, λῶ, θὰ πάμε στὰ ῥωμανάκια... Καὶ πάντοτε ἄθμος διὰ τὴν ἀπρόσπτον ἀναβολὴν, ὁ ἐπίδοξος Ὀλυμπιονίκης, ἀνέρχεται περιλυτός καὶ ἰσχυρὸν τὰ μαγικά του βασίλεια... Κομητῆς... ΤΑ ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΞΟΔΑ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ ΑΘΗΝΑΙΟΙΣ (*)... Μεγίστην σπουδαιότητα ἀπέδιδον οἱ ἄρχαιοι Ἀθηναῖοι εἰς τὰ τῆς Πολιτείας αὐτῶν οικονομικά... Ἡ κατόπι τούτων θυσῶν ἐν πολιτικαῖς καὶ κοινωνικαῖς διαμάχαις κτηθεῖσα ἀρχή, καθ' ἣν αὐτοὶ ὁ ἐπιβαρυνόμενος λαὸς οὐ μόνον νὰ προσδορῆται πρός τὰ διὰ τὰς δημοσίας αὐτοῦ χρεῖρας ἐξόδα, ἀλλὰ καὶ ἀγρυπνοῦν νὰ ἐνασκή ἔλεγγον ἐπὶ τῶν διαχειριζομένων τὰ διὰ τοῦ ἰδρώτος αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἰδίας παραγωγῆς ἀντλούμενα χρήματα, ὅσα εἰσφέρει πρὸς χάριν τῶν δημοσίων ἀναγκῶν, ὅπερ δικαίωμα ἐν ταῖς νῦν ἀντιπροσωπικαῖς Πολιτεῖαις ἐνασκει ὁ λαὸς διὰ τῆς Βουλῆς, ἡ ἀρχὴ λέγομεν αὐτῆ, ἣν γνωστὴ καὶ ἐφηρμοζέτο ἐν ταῖς ἀρχαῖαις Ἀθήναις, ὅπου αὐτὸς οὗτος ὁ κυρίαρχος λαὸς συνεργούμενος ἐν Ἐκκλησίᾳ καθ' ὅριον τὰς δημοσίας αὐτοῦ δαπάνας, ἐνασκει, ὡς πᾶσαν ἄλλην, οὕτω καὶ τὴν δημοσιονομικὴν νομοθεσίαν, αὐτὸς δὲ πε-

ριέβαλε και νομοθετικόν κύρος εις πάσαν έκτακτον επείγουσαν δαπάνην, εν τῇ ἀπουσίᾳ αὐτοῦ συνήθως ὑπὸ τῶν ποριστῶν γιγνομένην, τὴν δ' ἀνωτάτην ἐποπτεῖαν ἐπὶ τῆς τῶν οικονομικῶν διαχειρίσεως ἔσκει ἡ Βουλὴ, οἱ ἐγκαταστάσι, κατ' ἀρχάς συμ- πρᾶττοντος καὶ τοῦ Ἀρ. Πάγου.»

« Ἀξίᾳ ἰδιαιτέρως μάλιστα εἶνε ἡ περίνοια τοῦ τότε Ἀθηναικοῦ λαοῦ τοῦ ἀναθέτοντος τὴν ἀνωτάτην οικονομικὴν αὐτοῦ διαχείρισιν εἰς ἄρχοντα οὐχὶ κληρῶ, ὅπως ἐν πᾶσι τοῖς ἄλλοις κλάσοι τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας, ἐκλεγόμενον, ἀλλὰ εἰ ἐκλεγόμενον χειροτονούμενον.

Τὸν δὲ Λυκούργον, διακρίψαντα ὡς οικονομικόν, διακρινόμενον κατὰ τὸν Πλουτάρχον, διὰ τὴν τῶν ἠθῶν αὐστηρότητα, τὴν ἄκραν αὐτοῦ λιτότητα τὴν ἐξικονομῆσάν εἰς τὸ νὰ ἐξέρχεται ἀνυπόδητος κατὰ τὴν αὐστηράν καὶ ἀπίριτον σοκρατικὴν δίαιταν, ἐκείνου, ὅστις ἐν τῇ ἰθύνσει τῶν δημοσίων οικονομικῶν ἠδύνησεν εἰς τὸ διπλάσιον διὰ τῆς φειδωλίας καὶ δραστηριότητος αὐτοῦ, τὰς προόδους, τὸν Λυκούργον τοῦτον, παρὰ τὸν ἀπαγορευτικὸν νόμον, τοῦ μὴ πλεῖν τῆς παντελεσθῆτος διέπειν τὰ κηρύτσια, ἀνήγαγον τρεῖς κατὰ σειράν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν οἱ εἰκονικῆς ἐκλογῆς ἄλλου, αὐτοῦ οἰκονομῆσαν κατὰ τὸν Πλουτάρχον τῶν φίλων τὰ ἐπιγραφόμενα αὐτὸς ἐποίησε ἢ διοίσειν.

Κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους δὲν ὑπῆρχε μὲν συστηματικὸς προϋπολογισμὸς ἐν τῇ ἐνοίᾳ ἀπαντᾶ οὗτος σήμερον εἰς ὅσα ἰδίᾳ κράτη ἰσχύει τὸ ἀντιπροσωπικὸν σύστημα, ἐν τῇ πράξει ὅμως τῆς τότε οικονομίας ἰσχυρᾶται τελεία τάξις ἦσαν καθωρισμένα τινεὶ δαπάναι ἐπρεπε νὰ καλυφθῶσι ὑπὸ ἐπίσημῃ καθοριζομένων προσώδων. Τὰ δικητικὰ ἐξόδα φ. ε. ἐκκλύπτοντο ἐκ τῶν τότε ἐκ τελῶν εἰσπράξεων, τὰ δὲ τὴν ἀπονεμὴν τῆς δικαιοσύνης ἐξόδα ἐκ τῶν προστίμων καὶ προκαταβολῶν, ἀπὸ δὲ τὰ περισσεύοντα χρήματα ἐκάστου πάρου, συναποτελεῖτο ἡ δημοσία θησαυρός, ὅστις κυρίως ἐχρησίμευε διὰ τὰς ἐκτάκτους πολεμικὰς δαπάνας, πολλὰς δὲ, ἀποτρεπόμενος τοῦ ἀρχαίου αὐτοῦ σκοποῦ, διετίθετο εἰς θεωρικά καὶ ἄλλα ἡμέρας φρεσῶς δαπανήματα. Φαίνεται δὲ ὅτι αἱ ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἑλληνικῇ Πολιτείᾳ κρατήσασαι ἰδέαι περί σὺν ἰσοζυγίου, ὅτι ἐκληρονομήθησαν ἐκ τῶν Ἀθηναίων ἡμῶν προγόνων. Διότι καὶ οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐν ᾧ εἶχον πραγματικὸν περίσσευμα τακτικῶν ἐσόδων, ἐν σχέσει πρὸς τὰ τακτικὰ ἐξόδα, ἐν τούτοις ἐνεκα τῶν πολ- λῶν καὶ ποικίλων ἐκτάκτων δαπανῶν ἢ πάλαι τῶν Ἀθηναίων πολιτεία θὰ περιήρχετο ταχέως εἰς πτώχευσιν ἐὰν μὴ συνεκράτει αὐτὴν ἢ μέχρι ἀσπλαγχνίας χωρῆσα δὲ εἰσφορᾶς τῶν συμμάχων φορο- λογία καὶ ἢ μέχρι ἀποστραγγίσεως γιγνο- μένης, ὑπὸ τύπον δανείου συνήθως, ἐκμύθη- σαι τῶν ἐν ταῖς ναεῖς θησαυρῶν οὐκ ὀλί- γον εἰς τὴν συγκράτησιν συντείνουσαι καὶ

ΤΟ ΠΡΟΠΛΑΣΜΑ ΤΟΥ ΑΝΔΡΙΑΝΤΟΣ ΤΟΥ Κου Γ. ΑΒΕΡΩΦ

τῆς τελείας ὀργανώσεως τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας. Πολλὰ ἦσαν τότε αἱ κατηγορίαι τῶν τακτικῶν δημοσίων ἐξόδων, ὅλη, ἐκείνων ἅτινα ἐπανελημβάνοντο ἐν αὐσίᾳ καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον, ἐν τῇ αὐτῇ ποσότητι τὰ ἐν τῇ νῦν κοινοβουλευτικῇ γλώσσῃ κυριώτερα κοινῶν τοῦ τότε προϋπο- λογισμοῦ ἦσαν τὰ ἐξόδα, τῆς ἱερᾶς διο- ἰκασίας, τὰ τῶν ὁμῶν ἔργων, τὰ τῶν διαφόρων μισθῶν ὡς ἀξιολογώτεροι ἢ Ἐ- κκλησιαστικῶς, ἢ Βουλευτικῶς καὶ ἢ Δικη- στικῶς, αἱ διανομαὶ καὶ αἱ διαδῶσις πρὸς τὸν λαόν, ἢ περιθαλίψαι τῶν ἀσθενῶν, αἱ αἰτήσεις ἐν τῷ Πρωτατείῳ, καὶ αἱ ἐν καιρῷ εἰρήνης δαπάναι διὰ τὸν στρατὸν καὶ τὸ ναυτικόν ἐκτακτὰ δὲ ἐξόδα ἦτοι τοικυῖα, εἰς οὐδὲ κατὰ χρόνον οὐδὲ κατὰ πρῶτον ἢ- δυνατό τις νὰ ὑπολογίσῃ ἦσαν κυρίως αἱ διὰ τὴν διαξαγωγὴν στρατείας γινόμεναι δαπάναι.

Τὰ τῆς ἱερᾶς διοικήσεως ἐξόδα ἔχουσι πρῶτον ἀναλογίαν πρὸς τὰ τῶν νῦν Πολιτικῶν ἐξόδα τῆς Αὔλης ἢ ἀλλὰ δημο- κρατουμένης τότε τῆς πόλεως, αἱ ἐκ τῶν δαπανῶν τούτων ἀπολαύσαι δὲν ἦσαν ἢ κληρῶ τῶν ὀλίγων καὶ τῶν τὴν Αὔλην περιεσπώντων, ἀλλὰ συμπαγῶς τοῦ Ἀθη- ναικοῦ λαοῦ, ὅστις τερπόμενος συνάμα εἰ-

ΗΑΙΑΣ ΖΕΥΓΣΑΝΣ

Α. ΔΕΛΗΓΩΡΓΗΣ
Βουλευτὴς Μεσολογγίου

Θ. ΜΑΝΟΣ
Συνταγματάρχης τοῦ Πυροβολικοῦ

Κ. ΚΑΡΑΪΑΝΟΣ
Βουλευτὴς Ἄρτας

Α. ΖΑΓΜΗΣ
Πρόεδρος τῆς Βουλῆς

Θ. ΠΕΤΣΙΝΑΣ
Πρόεδρος Δήμου Πειραιῶς

Α. ΣΚΟΤΖΕΣ
Υπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν

Κ. ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗΣ
Υπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν

ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑΣ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΠΑΡΑΣΧΟΥ

Τὰ κατωτέρω δύο ανέκδοτα ποιήματα τοῦ ἀειμνήστου Ἑθνικοῦ μας ποιητοῦ Ἀχιλλέως Παράσχου, ἰδιοχειρῶς γραφέντα εἰς λευκώμα, ἀνεργάζησαν ὑπὸ εὐσεβοῦς χειρὸς καὶ ἀπεισπάλησαν κατὰ πρὸς δημοσίευσιν.

Εἰς λευκώμα κορῆς

Εἰς τῆς ζωῆς σου τὰ φαιδρὰ καὶ μυροδόλα ἐπιδὲν εἶδες τὴν ὑπογραφήν τῆς Δυστυχίας εἶτι καὶ ἴσως θέλεις εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ λευκώμα μου νὰ γραφῆς τ' ὄνομα αὐτῆς, νὰ γραφῆς τ' ὄνομά μου. Σὲ ὑπακοῦν, προσφιλεῖς καὶ τρυφερὰ καρδιά, καὶ ὑπογράφω «Ἀχιλλεύς» ἀλλὰ καὶ Δυστυχία!

Ταῖνιον, Νοῆμβριος 1888

Ὁ... ἂν μὴ στείρας μου, εἰς τῆς ψυχῆς μου ἦχος, τὴν φλογερὰν καρδίαν σου μικρὴν τὴ συγκινηθῶν, τοῦσ' ὀφθαλμοῦς σου ἂν ποτε ὑγίανη εἰς μου στίχος κ' ἐν ἡσμά μου τὸ στόμα σου ἡρεῖα ἐθυσίωσθ, ὦ τότε, τότε, τρυφερὰ καὶ συμπληθῆς καρδιά, θὰ ὑπογράψω «Ἀχιλλεύς» ἀλλὰ καὶ Εὐτυχία.

† ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

Επιτύμβιον

Νεκρὸν Ἀγγέλου, ἀγγελοῦς ἐδῶ παραμονεύει, πλὴν μὲν μ' ὄναρ οὐρανοῦ τὸν ἕπνον του θεωπεύει, ὑπὸ τὴν ξένην αὐτὴν γῆν καὶ λαγερὰν γογγίζει καὶ τῆς Ἑλλάδος τ' ὄνομα ὑπνώτων ψιθυρίζει.

Ταῖνιον, Νοῆμβριος 1882

Ἦτον ἀγία ἵπαρχος, ἑλέους εὐδοκία, ἡ φαιδρία τοῦ τυφλοῦ, ἀγάπη καὶ ἀφόρητος, ἦτο τοῦ ξένου ἀσυλον, τοῦ πᾶσαντος ὑγείας, μειδίαμα τοῦ ὀφθαλοῦ, τῆς χάρης τροφδοδοῖας.

† ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

Γερμανικὰ βεῆμνηνα

Βερολίνον

Μεγαλόπολις ἴδιον ἔχουσα τύπον, βουσιγνωμίαν ἴδιαν, τοσοῦτον ὀλίγον πρὸς τὸ Παρίσιον ἢ τὸ Λονδίον παρεμυρηθὼσεν καὶ πρὸς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Αὐστρίας. Αἱ ὁδοὶ τῆς εἶνε μακρὰί, εὐρείαι, τετραμηνίαι δὲ κατ' εὐθείας γραμμὰς καὶ οἰκίαι πλινθοκτιστοὶ—εἶνε οὖν ἐκ πλίνθων οικοδομημένα καὶ τὰ ὄρκατάτα μίγαρον—οἱ ὀγκωδῶν κοσμημάτων βεδερμέναι, ἐγείρονται στοιχηθῶν ἐπ' αὐτῶν χωρὶς μὸδὸ καθ' ἑκάστον νὰ προεδαίδην ἡ μὲν τῆς δὲ. Καὶ παραταξίς εἶτι Πρωσῶν στρατιωτῶν δυσκόλως θὰ ἐσχηματίξεν εὐθιυτέρας γραμμὰς. Ὅθεν καὶ ἕλλογως ἐρήθη ὅτι τὸ Βερολίον ἐδημιουργήθη κατὰ δικταγὴν, ὅτι ἠκούσθη κατὰ στρατιωτικὸν κίλευμα.

Εἶνε ἡ νεωτάτη τῶν πόλεων. Δὲν ὑπάρχει πρωτεύουσα ἐν Εὐρώπῃ προσωπατικῶς δημιουργήσας. Ἐν μέσῳ τῶν νεοδημιουργημένων αὐτῆς οὐδὲν ἱστορεῖ μακρὸν παρελθόν. Οὗτε ἐρείπειαι δὲ ἀπαντῶσιν, οὐτε Γετθικὰ μνημεῖα εἷς ἐκείνων, ἅτινα ἐγείρονται ἀξιοθαύματα ἐν μέσῳ τῆς λοιπῆς Γερμανίας, ἵνα ἀναμνησκῶσι τοὺς ἀπειροχρόνους τοῦ ἵπποσιτοῦ ἐσθ' χρόνους. Ὁ ἔρωσ τοῦ καλοῦ οὐδέποτε ἐπέπλησε τὴν καρδίαν τῶν βασιλείων τῆς Πρωσίας, γενεμένων οὕτω γλίσχρων κακιομερολογῶν. Ἀλλ' οὐδ' ὁ νέος ρυθμὸς τῆς πόλεως ταράττεται ὑπὸ τινος παλαιού. Τὶ καλλίτερον, ἡδονατικὸν νὰ ἰσχυρισθῆς τίς, εἴτε δι' οικοδομηματα, εἴτε διὰ θεσμοὺς τοῦ νὰ μὴ παρενοχλῶνται ὑπ' ἐρείπειων; Αἰσθανόμεναι, εἶλεγε πρὸ ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἡ κυρία Στάελ, ὅτι καὶ μοὶ ἔρεσκον ἐν Ἀμερικῇ αἱ νεκίαι

πόλεις καὶ οἱ νέοι νόμοι. Ἡ φύσις καὶ ἡ εὐλευρία ὁμιλοῦσιν ἐκεῖ ἀρκούντος ἐν τῇ ψυχῇ, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχη χρεῖα ἀναμνήσεων—ἀλλ' ἐπὶ τῆς γηραιῆς ἡμῶν γῆς αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην τοῦ παρελθόντος. Ἐάν τὸ αἰσθημα τοῦτο γενναίῃ ἐν τῇ καρδίᾳ Γαλλίδος, φέεται ἰσχυρότερον βέβαιον ἐν τῇ ψυχῇ Ἑλλήνου.

Ὅταν φθάνῃ τις εἰς τὴν γαλλικὴν πρωτεύουσαν αἰσθάνεται τὸ πρῶτον ποιᾶν τινα ἀπογοητευσίαν, διότι εὐρίσκει τὴν πόλιν ὑποδεεστέραν ἐκείνης ἣν εἶχεν ἡ φαντασία του πλάσει αὐτὴν ἐκ τοσοῦτων ἐξογκωμένων διηγήσεων καὶ τοσοῦτων ἰδανικῶν μαλλίων περιγραφῶν, ὧν βρισκοῦσι τὰ μυθιστορήματα. Διακρινόμενος ὁμῶς διὰ χρομὴ ἀρκεῖ ἵνα ἡ μάγος γῆ τῶν Παρισίων ἐπιδράσῃ ὡς μαγνήτης καὶ ὅταν πλὴν ὁ ἐπιλεκτικὸς ἀπέρχεται ἡ καρδία αὐτοῦ ἀλγεῖ. Τοῦναντίον, ἡ πρώτη ἐντύπωσις τοῦ Βερολίνου εἶνε εὐάρεστος πάντως ἀνωτέρα τῶν προσδοκιῶν μεθ' ὅλας τὰς περὶ τούτου τῶν Γερμανῶν φαντασμογυρίων. Ἡ μνημειακὴ εἶσις τῶν ὁδῶν αὐτοῦ συμβάλλεται οὐκ ὀλίγον πρὸς τοῦτο. Ἀλλ' αἱ οικοδομικαὶ αὐτὰς ἐξελικτημέναι κομψότητος ἀποβαίνουν μετ' οὐ πολὺ ὀχληραὶ, αὐξανούσης τῆς ἀνικρότητός των κατ' εὐθὴν λόγον πρὸς τὸν χρόνον τῆς διακομῆς τοῦ ξένου ἐν μέσῳ αὐτῶν. Καὶ ὅταν ἐπιθεσῆν τῆς ἀμυξῆστοιχίας ἥτις θὰ ἀκαμίσθη αὐτὸν μακρὸν τῆς προσοικῆς πρωτεύουσῆς, ἡ καρδία του αἰσθάνεται κουρισμὸν, καὶ γίνεσθαι ἐλαφρὰ.

Αἱ ὁδοὶ εἶνε στέραι λαϊκῆς κινήσεως καὶ ὅταν τις δι' ὅλης ἡμέρας δὲν ἀκούῃ ἢ τὸν κρότον τῶν συμφρομένων στρατιωτικῶν σπαθῶν, καὶ δὲν βλέπῃ ἢ κρήνη καὶ περρωτὰ λορέα καταλαμπάσκειται ὑπ' ἄρκτου

ἀνίας. Καὶ ἰδοὺ διατῖ, μεθ' ὅλων τὸ γόητρο—ὅπερ προσῖδωκεν εἰς τὸ Βερολίον τὰ γεγονότα τῶν τελευταίων δεκαετηρίδων, οὐδέποτε θὰ γίνῃ ἐφάμιλλος πρὸς τὴν Βιέννην πρὸς τὸ Παρίσιον ἢ τὸ Λονδίον πρωτεύουσαι.

Ἡ Friedrichstrasse καὶ ἡ unter den Linden—δύο λεωφόροι διακομῆσι τίμωσιν ἀλλ' ἄλλας καθένας—ἀποτελοῦσι τὸ κέντρον τοῦ Βερολίνου, τὸ ἐντυκατῆριον δὲ ὅλου τοῦ κομψοῦ τῆς πόλεως κόσμου, καὶ ἡ φήμη αὐτῶν ὑπερέβη ἤδη τὰ ὄρια τῆς γερμανικῆς αὐτοκρατορίας.

Ὡς τὸ Λονδίον διακρίει ὁ Τάμεσις, τὴν Βιέννην ὁ Δούναβις καὶ τὴν πόλιν τῶν Παρισίων ὁ Σηκουάνας, τὸ Βερολίον ἔχει καὶ αὐτὸ τὸν Σπρίον αὐτοῦ. Ἀλλ' ὁ Σπρίος κυλίει διὰ μέσης τῆς προσοικῆς πρωτεύουσῆς; ἴδον ὑπομείλιαν καὶ ἀναδίδοι ἀναθυμιάσεις οὐχὶ κατ' ἐξοχὴν εὐεργετικῆς. Ὁ Σπρίος ἠμαίξσει κατὰ τινά ποιητὴν, οὗτινος τὰ αἰσθηματὰ δὲν δύναται βέβαιον νὰ κατηγορηθῶσι φιλοπροσωπα, πρὸς κίνων κατὰ τὴν εἰσθὸν αὐτοῦ εἰς τὸ Βερολίον, ἐξέρχεται δὲ αὐτοῦ παρεμυρηθῶς πρὸς ἴν.

Καὶ ἄλλα ταξιδεῖα μου προηγούμενα εἰς ἄλλας πόλεις καὶ ἄλλα κράτη μετ' εὐχὸν προειθέσι κατὰ τῶν προσχεδιασμένων ἀντιλήψεων. Καὶ τὸ ταξιδεῖόν μου δὲ εἰς Βερολίον, ὅπερ ἐπεχείρησα μετ' ὀφθαλμοῦς ἵνα βλέπῃ καὶ μετ' ὅσα ἵνα ἀκούῃ ἐπέτειαν τὸν ἰθνηγορικὸν σεπτικισμὸν μου κατὰ πολὺ. Εἶπετε λ. χ. πρὸς Ἀγγλον τινὰ ὅτι τὸ Παρίσιον δὲν εἶνε ἡ νεωτέρα Βαβυλὼν ἢ πρὸς τινά Γερμανόν ὅτι οἱ Γαλλοὶ ἀπέχουσι πολὺ τοῦ νὰ εἶνε ἐλαφροὶ καὶ ματαιοί. Θὰ σὰς οἰκτεροῦσιν ἢ θὰ νομισθῶσιν ὅτι καταχρῆσθαι τὴν καλὴν πίστιν των καὶ ὅτι ζητεῖτε νὰ ἐκστρέψῃ-

τε τὰ ὄρθα των φρονήματῶν. ἃ πλανήσπει τὰς ὑγείας αὐτῶν κρίσεις.

Ὅτω τὸ Βερολίον ἀπέχει πολὺ βεβαίως τοῦ νὰ εἶνε ἄξιον τῆς ἀλαζονικῆς γλώσσῃς, ἣν ἔχουσι περὶ τῆς πρωτεύουσῆς αὐτῶν οἱ Πρωσοὶ. Εἶνε οὐδὲν ἥσσον ἀνώτερον καὶ πολλῷ μακίστα τῆς προκαταλημμῆς ἰδεᾶς, ἣν ἐμβαλλοῦσι δυσμενεῖς τινεὶ γαλλικῆς προειδέσεως ἐπικρίσεις. Ἐκ τού μακροῦν καὶ διὰ τῶν ὁμμάτων τῆς φαντασίας εὐκόλως φέρεται τις πρὸς σελλυμέναι καὶ ἰδανικὰς τινεὶ ἀντιλήψεις. Καὶ ἡ πόλις ἐπιφάνεται ἐν τῇ φαντασίᾳ τῶν αὐστέρῶ καὶ ψυχρῶ, ἐγκαλεισμένη καὶ περιφροκτος ἐντὸς τῶν ὄγκωμάτων τῆς ὡσεὶ ἐντὸς αἰσθητοῦ σταθούσεμου. Τὸ ἰδοκλμα τῶν χαλκῶν ἀεικιδῶν κρηῶν ἐπιφάνεται ἐν τῷ νῷ εὐθὺς ὡσεὶ πρόκειται περὶ τῆς παρὰ τὸ Σπρίον μαγυλοπόλεως. Οἱ ὀφθαλμοὶ κριζοῦσιν ὅτι βλέπουσιν ἀνάνως πυρδοκαρμιὼν ἐξελίξει καὶ παραλάσει ἵππειον, τὰ δὲ ὡτα ὅτι ἀκούουσιν ἀνηχοῦντας αὐλοῦς καὶ στρατιωτικὰ κέρατα, χρομητιμοῦς ἀθηθῶσεων ἵππων ἢ τῶν κρότων τῶν πατάλων κατὰ τὸν Σπρίον. Καὶ ὁμῶς ὑπὸ τὰς περιημέτους φιλύρας ἐρετλῶμπα ζευγῆ οὐερωπολοῦσι μακράς ὅρα, καὶ περιπτύσσονται, διαμειθῶνται δὲ ἀπασμοί, ὕφρυνονται μνημεια, παρασκαιζοῦνται συνοικεία καὶ ἀλλασοῦνται ὀκατωῖαι ἀρραθῶνες. Φανταζέται τις ἀρκινοῦμενος εἰς Βερολίον ὅτι εἰσέρχεται εἰς τὸ βασιλεῖον τῆς πίπας, ἐνθὸ τὸ σιγᾶρον βασιλεῖσι παρὰ τὸν Σπρίον ὡς ἀκαμφοβόλητος μαιστᾶν. Ὄ! δύνωμει τῶν προκαταλήψεων καὶ τῶν μῶθων!

Ὅστις δὲν εἶδε τὴν Κελωνία δὲν εἶδε τὴν Γερμανίαν ἐλαγον ἄλλοτε. Τοῦτο σήμερον ὄναται, καίτοι ὑπὸ ἐννοικν ὄλωσ ἄλλην, νὰ ρηθῇ περὶ Βερολίνου. Διότι ἐν τῷ ἀγναίᾳ γερμανικῷ σώματι τὸ Βερολίον, ὡς εἶπε δοκίμῶς τις συγγραφέας, ἐσφατρισθῇ τὴν θέσιν τῆς καρδίας, τὴν θέσιν τῆς κεφαλῆς. Τὸ Βερολίον εἶνε πλὴν ἡ πόλις τῆς Γερμανίας, ἥτις δικαιοῦται ἡτις συλλαμβάνει, μηχανήταί καὶ μελετᾷ, ποδοῖται καὶ κελύει, ὀδεῖ καὶ ἀ-

φαιρεῖ, ἡ διανοῦσα τὴν ἐικασίαν τὴν καὶ τὴν δόξιν. Πρὸς αὐτὴν συρρεῖ ἡ ζωὴ καὶ ἡ θέρη ὁλοκλήρου τῆς χώρας, τῆς Γερμανίας ταύτης ἥτις εἶνε πλὴν ἡ Γερμανία τῶν ἀρετῶν παραδέσεων, τῶν μελωδικῶν ἀσμάτων, τῶν γετθικῶν ὄνειρων καὶ τῶν ἀγίων μητροπολιτικῶν νᾶν, ἀλλ' ἡ Γερμανία τοῦ αἵματος καὶ τοῦ σπῆρου, τῶν τηλεθῶλων, τῶν μίδρων καὶ τῶν μαγῶν.

Οἱ Γερμανοὶ ἐπιζητοῦσι σήμερον νὰ καταστήσωσι τὴν πρωτεύουσαν των τὸ κέντρον τοῦ κόσμου, πρωτεύουσαν τοῦ πνεύματος ἅμα δὲ καὶ τῆς ὕλης. ἃ τέρῶσι δ' ἐπιμαρτυρεῖ τῆς ἀνθρωπότητος. Ἴδον τὸ ὄνειρον τῶν μεγάλων Πρωσῶν πατριῶτων, τὸ ὄνειρον ὁλοκλήρου τῆς Γερμανίας, ἥτις ἔχει τὴν ἀξίωσιν ὅτι εἶνε στρατιωτικῶς, πολιτικῶς, ἐπιστημονικῶς, ἠθικῶς, θρησκευτικῶς, ἐγχεραλικῶς τὸ πρῶτον εἶνος τῆς οἰκουμένης.

Καὶ κατήντησεν ὁ ὡθωνισμὸς ἐν Πρωσσίᾳ πλὴν ἡ αἰσθημα, προήχθη εἰς θεωρίαν, ἀνῆλθεν εἰς περιωπὴν ἐπιστημονικοῦ ὄγκου. Διακρινόμενος τὰς ὄψεις εἰς τὴν γερμανικὴν καὶ βορμανικὴν, προτάττουσι δὲ τὴν γερμανικὴν, καίπερ τελευταίαν ἐπιφανεῖσαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐν ἡ διαδορυματιζοῦνται οἱ μεγάλοι ἀγῶνες.

Οἱ Βερολιναῖοι εἶνε ἀληθεῖς νεόπλουτοι τοῦ πολιτισμοῦ. Τὸ Βερολίον εἰσῆλθεν ἀποτόμως μετὰ τὸ 1870 εἰς τὴν χορεία των μεγάλων πρωτεύουσῶν καθ' ὃν τρόπον εἰσελαύνει εἰς τοὺς κομψοὺς καὶ τοὺς ἐπιστήμιους κύκλους χρηματιστῆς κατόπιν εὐτυχῶς τραπέζικου τεχνάσματος (coup de bourse). Ἀλλ' εἶνε ἄρα γε ἀρκετὰ εἰκασίη ἢ καὶ τριακονταετηρῆς πρὸς δημιουργίαν προσθέντος, ἐξῆων, τροπων; Δὲν προσσκαπτεῖται καὶ ὁ χρόνος τῆς ἐξελίξεως; ὁ κενὸς τῆς ἐσχεμῆτος; ὡς εἰ ἀνθρωποι οὕτω καὶ αἱ πόλεις, ἵνα βαδίσωσι κατὰ μέτροπον μετὰ τῶν ἀνταγωνιστῶν των πρέπει νὰ μνηθῶσι προτιρον τοὺς μεγάλους; τρέπουσι ἐκεῖνοι.

Ἡ ἔπειρας ἄλλως συρροῦ τῶν ἐπαρχῶν τῆς Γερμανίας ἐν γίνεαι, τὸν Πρωσοικῶν βασιλεῖου ἰδὴ πρὸς τὴν νεόδημην τῆς τρυ-

Υστερινὴ βοήθεια

Παῖς ὁ παλπᾶς στὸ ὄρομο μετὰ μῆτρα σκωπόμενα, μετὰ κρούσῃ λαχτήρα καὶ προσευχῇ στὸ χεῖλι, μετὰ ξέσκεπο κεφάλαι καὶ τὰ μαλλιά λυμένα καὶ μετὰ τὸ πετραχῆλι.

Ὑνωικὰ μαιροφθορα ποῦ παῖς βιαστικῶς κρατεῖ τὸ καντῆλι τὸ κόκκινον βαμμένον καὶ ἐκεῖνο λιγοφῆγγει στὴν ἕμερα θαυτωμένο μετὰ ἡλόγα μουστικῆ.

Στὸ ὄρομο ποῦ πηγαίνει σὴν νῆρη λειτουργίᾳ ποιητῆ ἀσημένιο στὸ χεῖρα του [αστᾶ καὶ εἶος ἐκεῖ μονόχο στὴν ἀγία κοινωνία καντῆλι παῖς μπροστὰ.

Μὲ πρόσωπο θάμιμένο μ' εὐλάβεια μεγάλῃ ὁσοι περνοῖν διαβάτεσ στὸ ὄρομο θὰ σταθοῦν καὶ τ' ἀγία κντῶντες μετὰ ξέσκεπο κεφάλαι—θὰ σταυροκοπήθωσιν.

Μὲ τ' ἀγιο ποιητῆ καὶ μετὰ τὸ πετραχῆλι τρέχει ὁ παλπᾶς, καὶ ἐμπρός του πηγαίνει τὸ καντῆλι ἀστῆρ—θαυτωμένο, μισσοδυστη ψυχῇ...— ἄχ! ποῖος ψυχωμάχει!

Ζ. Α. ΠΑΠΑΝΤΑΝΙΟΥ

Η Ίνφλουέντσα

— "Ωστε η ίνφλουέντσα, ίκτρὸς, ἐπῆρς δρόμο ;

— Ἐπῆρς τέτοιο δρόμο, ὁποῦ αὐτὴ φαίνεται ὅτι θὰ νικήσῃ εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας.

Ὁ Συρμός

Με αὐτὴν τὴν μόδα θὰ ἰδοῦμε πράγματα θανατοῦ. Δι γυναικες εἶναι φῶσι τόσοι ἐλαφροί, ὥστε γρήγορα θὰ μεταβληθοῦν εἰς ἀερόστατον.

Ποικιλοτρόπως ἐσχολιάσθη ἡ ἀπογομὴ τοῦ Μεγαλοσταύρου εἰς τὸν κ. πρωθυπουργόν, εὐδαίς ὅμως κατώρθωσε νὰ ἀνέστη τὸ ἀληθὲς κ ὀλο τοῦ Βασιλέως ἀπορῆμαρτος τὸ ἴδιον αὐτοῦ παράσημον. Ἡθέλησεν ὁ εὐφύης ἀναξ πρὶν τοῦ ἀλλάξῃ τὸν στυλὸν ὁ πρωθυπουργός του, νὰ τὸν ἀλλάξῃ μόνος του καὶ νὰ ζητήσῃ, οἰονομίας ἕνεκα, ἕναρ πειὸ καινούργιον ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν !

"Ἐνα ἐκ τῶν σπο δαιοτέρων γεγονότων τῆς ἐβδομάδος, εἶναι καὶ ἡ σῶστασις τοῦ κόμματος τῶν φροσῖμων ! Λέγεται ὅτι ἀπρητίσθη ἀπὸ πολλοὺς κορυφαίους τῆς βουλῆς συγκεντρωθέντας εἰς καλῶς συγκεκροτημένον σῶμα, κατ' ἀντίθεσιν τῶν ἀποσυντιθέντων τρικουκικῶν, οἵτινες ἀκροβολιστικῶς πλέον πολεμοῦντες τὴν κυβέρνησιν, θὰ κληθῶσι σῶμα ... τῶν ἀτάκτων !

Διαφείδομεν κατηγορηματικῶς τὸ ἀναγραφέν ὅτι αἱ περὶ συμβιβασμοῦ διαπραγματεύσεις ἐπῆξαν ἄγονοι, ἀφοῦ χάρις εἰς αὐτὸς προέκυψεν εἰς τὸ μέσον εἰς Β. Λ. α. τ. ὅς.

Αὐτὴ ἡ παραγγελία διὰ τὰς τῶλας (ἡγούρ μαξιλάρια) ἐμὰ ἀνε τὸν ζῆλον μερικῶν ἰστῖνες ἐσκόπευον νὰ κατέβουν εἰς τοὺς ἀγῶνας. Εἰς ἐξ αὐτῶν ἠκούσθη λέγων.

— "Ἄν νικήσῶ, ἡμπορεῖ νὰ μοῦ ρίξουν ἐπ' αὐτῶν μου ὄλεος τὰς τῶλας τῶν Ὀλυμπίων !

Οἱ Ἴταλοὶ ὑπέσταντο διπλὴν παρωλεθρίαν εἰς τὴν Ἀδουσαίαν, ἐνικήθησαν κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν ἄς Μακόνων ἢ Ρὰς Φαρμακόνων. Εἰς τὰς Ἀθήνας ἐξορτώθησαν δι' ἐνὸς ἀνθρωποφύγον ἄρθρου, τὸ ὁποῖον ἔγραψεν ἐναρτίον τῶν εἰς τὴν «Ἐστία» ὁ Ρὰς-Φαλιεῖ ἢ Ρομφαίας.

Μετὰ τόσας ἡττας ἐξ ἀνάγκης ἐπέρχεται ἡ ἐξῆς γεωγραφικὴ ἀλλοίωσις: Τοῦ λοιποῦ ἡ Ἰταλία θὰ γράφεται Ἡτταλία.

Αἰπὸν ὁ συμβιβασμὸς ἀναβάλλεται ! Ἐτοιμασθέντες λοιπὸν, ὦ Παρῆλληνες, ν' ἀκούσετε ἀπὸ τὰ εὐρωπαϊκὰ φύλλα τὸν ἀραβαλλόμενον !

Ὁ ἐλλόγιμος κ. Μεριαίουθουσις δὲν θέλει νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Ἰταλικὸν θέατρον διότι ἀνέγνωσεν εἰς τὴν ἐπικεφαλίδαν τῶν προγραμμάτων : operette et semiserie. . . .

— Καὶ μ' αὐτὸ τί ; τὸν ἐρωτᾷ κάποιος.

— Μὰ ἀδελφέ, σὲ μιζέριες θὰ πάω ! !

Η ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ (Ἰδε προηγούμενον φύλλον).

(Συνέχεια καὶ συμπ. τέλος).

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Σ' τὸν Πιστόλη.

Σὰν ἀνέβαλαν ἐξήλικε τὴν πο. λ. ὑκροτόρ σου δικη καὶ σοῦ ἀλλαξαν τὴν π. σ. τ. ὦ πολυπαθὴ Πιστόλη, ἄς ἀρχίσουν νὰ σὲ κλαῖνε ὡ' αὐτὴν τὴν καταδικη κα' ἄς ἀλλοῦν τ' ὄρομά σου καὶ ρε βό. λ. β. ε. ρ. π. λέον ὄλοι ἄς σὲ λέρη !

Σ' τον Ρόσσιν

Μ' ἕνα ἄρθρον ποῦχαρ βάλλει εἰς τὸ «Σκρίπ» μιὰν ἡμέρα, τὰ μυαλά σου 'ς τὸ κεράλι πῆραν φίνεται ἄερα, γιὰτὶ εἶχαρ ὑπογράψει μ' ἕνα κεφαλαῖον R καὶ ἀμέσως σὰν ἰπτότις vous vous êtes donné des airs (R) δημοσογράφου πρώτης !

Λεβιάδων

ΣΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ

Στὴν ἐκκλησιὰ σου μὲ κοιλίεσ πολὺ ἐξωγαμῆνεσ πατοῦν ἢ γκαστρομῆνεσ κ' ἐμπρὸς εἰς τὴν εἰκόνα σου μὲ φόβον προσκυνοῦνε γιὰ νὰ λευθερωθοῦνε.

Μπ. ρεῖς, καθὼς ὁ Κόρσολας, τὴν γυντρεῖα νὰ δώσης καὶ μὲ χωρὶς παλάδες Μὰ θάτταρε ἀλλ. ἕτερο, θαρρῶ νὰ λευτερώσης καμπόσους... κοιλιαράδες !

ΑΒΑΝΗΡΙΤΗΣ

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Μὰ ἐπὶ τέ οὐς ἀδερφε θὰ τὴν καλέσουν τὴ Βουλὴ ; Ἡ μὴ σκοπεῖον καὶ σ' αὐτὴ νὰ κάμουνε... ἀραβοὺλῆ ;